

EVIE DUNMORE

Cum să-i rezisti unui Lord

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Buckinghamshire, vara 1865

Tinerele domnișoare nu se tolănesc pe covorul din spatele canapelei din bibliotecă ca să joace șah de unele singure. Nu-și umplu obrajii cu dulciuri înainte de micul-dejun. Lucie știa asta, dar era vacanța de vară și, până acum, cea mai plictisitoare dintre toate.

Tommy venise acasă de la Eton și devenise un prostovan drăguț care nu mai voia să se joace cu fetele; Cecily, verișoara abia sosită, era un copil care plângea din orice. La abia treisprezece ani, Lucie considera că e prea tânără să moară chiar de plictiseală. Pe de altă parte, mama ei probabil că ar fi considerat asta un sfârșit nobil. Dar, din nou, pentru contesa de Wycliffe, multe lucruri erau preferabile unui comportament nedemn de o femeie.

Mirosul de piele și praf îi invadase nările și în bibliotecă domnea o liniște plăcută. Soarele dimineții se adunase pe tabla de șah, făcând regina albă să strălucească precum un far. Era în pericol – un cal pungaș o prinsese în capcană și, acum, Majestatea Sa trebuia să aleagă între a proteja regele sau a-l sacrifica. Degetele lui Lucie rămaseră indecise în aer deasupra coroanei din fildeș.

De pe hol se auzi ecoul unor pași grăbiți.

Tocurile delicate ale mamei – dar aceasta nu aleargă niciodată.

Ușa se deschise larg.

— Cum ai putut? Cum ai putut?

Lucie încremeni. Vocea mamei tremura de furie.

Ușa se trânte din nou și podeaua se cutremură.

— În fața tuturor, în sala de bal...

— Haide acum, chiar trebuie să continui așa?

Simți un gol în stomac. Tonul tatălui ei era distant, plictisit și tăios.

— Toată lumea știe, în timp ce eu, evident, sunt în pat!

— Pentru numele lui Dumnezeu! E peste puterea mea de înțelegere motivul pentru care soția lui Rochester se consideră prietena ta – îți umple capul cu bârfe și acum, uită-te la tine – delirezi ca o nebună. Ar fi trebuit s-o trimit de aseară; e în firea ei imprevizibilă să se autoinvite, să vină târziu și neanunțată...

— Rămâne! se răsti mama. Trebuie să rămână – e singura persoană cinstită într-o groapă cu șerpi.

Tatăl ei râse:

— Lady Rochester, cinstită? I-ai văzut fiul? Ce roșcățel ciudat! Pariez pe o sută de lire că nu e sămânța lui Rochester...

— Cum rămâne cu tine, Wycliffe? Câte ai însămânțat prin zonă?

— Haide, nevastă! E sub demnitatea ta.

Urmă o pauză care se prelungi și deveni mai apăsătoare, ca o pătură de plumb.

Inima lui Lucie bătea sub coaste, dur și dureros, atât de tare încât ar fi trebuit s-o audă și ei.

Un suspin sfâșie liniștea și o lovi ca un pumn în stomac. Mama ei plângea.

— Te implor, Thomas. Cu ce am greșit de nici măcar nu-mi garantezi discreție?

— Discreție, doamnă? Țipetele tale se aud de la kilometri distanță!

— Ți l-am oferit pe Tommy, zise ea printre suspine. Am fost la un pas de moarte când l-am născut și cu toate astea te afișezi cu... persoana aia în fața tuturor.

— Dă-mi, Doamne, răbdare. De ce sunt încătușat lângă o femeie atât de emoțională?

— Te iubesc, Thomas. De ce nu mă poți iubi și tu?

Se auzi un geamăt plin de nerăbdare.

— Te iubesc suficient, nevastă, deși istericalele tale sunt o provocare.

— De ce trebuie să fie așa? îngenunche mama. De ce nu-ți sunt de ajuns?

— Pentru că, draga mea, sunt bărbat. Acum, aș putea avea un pic de liniște în biblioteca mea, te rog?

O ezitare urmată de un suspin de acceptare.

De la distanță se auzi din nou bufnitura ușii grele. Lui Lucie începură să-i țiuie urechile. Îi rămăseseră dulciurile în gât și ar fi trebuit să respire pe gură, dar așa ar auzi-o.

Se putea abține. Nu va respira.

Dedlicul unei brichete. Wycliffe își aprinsese o țigară. Podeaua scârțâi. Pielea trosni. Se așezase în fotoliul lui.

Plămâni ei ardeau, iar degetele i se albiseră la încheieturi când se înfipseră ca niște gheare în covor.

Cu toate acestea, zăcea întinsă. Regele și regina se vedeau prin ceață. Putea să reziste.

Privirea i se întunecă. Credea că n-o să mai respire vreodată.

Se auzi un foșnet. Contele citea știrile dimineții.

La un kilometru și jumătate distanță de bibliotecă, în adâncul pădurii înverzite din Parcul Wycliffe, Tristan Ballentine, cel de-al doilea fiu al contelui de Rochester, tocmai hotărâse să-și petreacă toate viitoarele veri la Wycliffe Hall. Ca să-și pună planul în aplicare, ar putea fi nevoit să se împrietenească oarecum cu Tommy, cel mai pedant din

Eton, dar plimbările de unul singur în fiecare dimineață ar merita efortul.

Prin comparație cu moșia familiei sale, unde fiecare arbust fusese tăiat și contabilizat, în Wycliffe Park natura fusese lăsată să-și urmeze cursul. Copacii erau noduroși, arbuștii se întinseseră. Aerul era înmiresmat cu parfumul florilor de pădure. Și găsisese cel mai potrivit loc pentru a citi Wordsworth: un luminiș rotund la capătul unei poteci. În mijlocul acestuia se profila o piatră mare.

Roua îi umezi pantalonii în timp ce înconjură monolitul. Părea ciudat, ca o piatră din povești, era conic, având patina vremii, aflat aici din vremuri imemorabile. Bineînțeles că, la doisprezece ani, era prea mare ca să creadă în astfel de povești. Tatăl lui subliniasse mereu acest lucru. Și poezia era interzisă în Ashdown Castle. Versurile romantice erau împotriva mottoului familiei Ballantine: „Cu dârzenie și forță”. Cine l-ar găsi însă aici? Cine l-ar putea vedea? Exemplarul din Wordsworth și *Baladele lirice* ale lui Coleridge erau pregătite.

Își scoase haina de pe umeri și o puse pe iarbă, apoi se întinse peste ea, pe burtă. Țesătura fină a pantalonilor se simțea ca niște zale pe spatele învinețit, făcându-l să șuiere de durere. Tatăl lui îi predă lecțiile cu bastonul, iar ieri fusese, din nou, prea zelos. Din acest motiv îl luase mama lui, iar el își înșfăcase în grabă cărțile și veniseră în vizită la prietena ei, Lady Wycliffe, peste vară.

Încercă să găsească o poziție confortabilă, sucindu-se pe toate părțile, după care renunță și desfăcu bretelele și nasturii maleficilor pantaloni. În clipa următoare începu să se cutremure pământul.

Băiatul încremeni o clipă.

Smulse haina și se ascunse în spatele monolitului, exact în momentul în care apărură în raza lui vizuală un armăsar negru. Un animal magnific, spumegând și lucind de transpirație. Genul de armăsar pe care-l călăresc regii și eroii.

Se opri brusc în luminiș, aruncând din copite bulgări de pământ de dimensiunea unei farfurii.

Băiatul icni șocat.

Călărețul nu era un rege. Nici erou. Nici măcar nu era un bărbat.

Era o fată.

Purta ghetete și pantaloni ca un băiat și călărea cu picioarele pe ambele părți, dar nu era nicio îndoială că e fată.

Când se întoarse calul, o cascadă de păr auriu se învârti ca un văl de mătase în jurul ei.

Băiatul nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut. Era șocat și privirea i se pironise pe chipul ei – era reală? Chipul ei era... perfect. Delicat, în formă de inimă, având sprâncene fine și arcuite și o bărbie mică, voluntară. *O zână.*

Obrajii ei roz ardeau însă de furie, iar buzele-i erau strânse într-o linie. Părea gata să pornească la luptă călare pe enorma bestie neagră...

Se pregăti să alunece din șa și băiatul se ghemui în spatele pietrei. Își simțea gura uscată. Ce i-ar spune? Ce ar spune oricine unei persoane atât de adorabile și de înverșunate? Ghetetele ei atinseră pământul cu o bufnitură ușoară. Îi șopti ceva cu blândețe armăsarului, apoi... nimic.

Tristan întinse gâtul. Fata plecase. El se târî tăcut în față. Se ghemui apoi și-i văzu trupul pe iarbă, cu brațele întinse în lateral.

Poate că ar putea să se apropie puțin... puțin mai mult. Se ridică, privind în jos.

Ochii ei erau închiși. Genele îi erau întunecate și drepte deasupra obrăjilor palizi. Șuvițele strălucitoare ale părului auriu se învolburau în jurul capului ca un soare alb de iarnă.

Inima lui începu să bată mai repede. Simți o durere puternică, o nevoie urgentă, o groază – era o ocazie rară și neprețuită, de care el era îngrozitor de nepregătit să profite. Nu știa că există genul ăsta de fete, în afara cărților cu zâne și

a prințeselor din saga nordică pe care trebuise să le citească pe ascuns.

Un pufnit furios sfâșie liniștea. Armăsarul se apropia cu urechile lăsate și dinții dezveliți.

— La naiba! zise Tristan.

Fata deschise imediat ochii. Se uitară lung unul la celălalt – ea întinsă, el profilându-se deasupra ei.

În clipa următoare, fata se ridică în picioare.

— Tu! Ai încălcat proprietatea.

Părea micuță, dar ochii le erau aproape la același nivel.

Băiatul simți cum i se întipărește pe față o grimasă prostească.

— Nu, eu...

Ochii cenușii plini de furie se îngustară.

— Știu cine ești. Ești fiul lui Lady Rochester.

El își aminti că trebuia să-și plece politicos capul.

— Tristan Ballentine. La dispoziția ta.

— Mă spionai!

— Nu. Da. Ei bine, puțin, admise el pentru că, într-adevăr, o făcuse.

Era cel mai nepotrivit moment să-și amintească acum că șlițul pantalonilor era pe jumătate desfăcut. Mâinile lui se duseră instinctiv spre nasturi și privirea ei le urmă.

Fata icni.

În clipa următoare, palma ei zbură și durerea explodă în obrazul stâng al băiatului. Se clătină dezorientat în spate și-și duse mâna la obraz. Fu surprins să vadă că avea ceva roșu pe palmă. Se uită apoi la chipul fetei.

— Nu era necesar...

O sclipire de incertitudine, poate remușcare, domoli pentru scurt timp focul din ochii ei.

— Încă n-ai văzut nimic, se răsti. Lasă-mă-n pace... roșcățelule.

Obrajii lui ardeau, dar nu din cauza palmei. Știa că nu crescuse nici doi centimetri de la ziua lui și, da, se temea că nu va fi la fel de înalt ca toți ceilalți Ballentine. Bondocul, așa îl numise Marcus. Măinile i se strânseseră pumn. Dacă ar fi fost băiat, ar fi pocnit-o, dar un domn nu ridică niciodată mâna la o fată, chiar dacă ea îl făcea să urle. Da, Marcus cel sigur pe el ar fi știut cum să se descurce cu această zână răutăcioasă. Tristan nu putea decât să se retragă în grabă, cu urma palmei încă pulsând pe obrazul său. *Baladele lirice* zăceau uitate în iarba umedă.

Capitolul 2

Londra, 1880

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi născut bărbat. Nu ar fi fost lăsată să aștepte în anticamera mucegăită, numărând tic-tac-urile trudite ale vechii pendule. Secretarul nu i-ar fi aruncat priviri suspicioase din spatele micului său birou bine organizat. Nici nu ar fi fost astăzi aici – domnul Barnes, editorul și actualul co-proprietar al London Print ar fi trebuit să semneze contractul săptămâna trecută. În schimb, *întâmpina probleme* în încheierea afacerii. Normal. Erau lucruri pe care le putea face o femeie doar pentru că era femeie – cum ar fi să leșine din cauza unei supărări minore – și erau lucruri pe care nu le putea face tocmai pentru că era femeie. Aparent, o femeie *nu* putea cumpăra jumătate din acțiunile unei edituri.

Își lăsă capul să se sprijine de lambriul murdar al peretelui, amintindu-și că purta pălărie abia când aceasta protestă cu un scrâșnet.

Era atât de aproape. Bătuseră palma: Barnes era nerăbdător să vândă și să se mute în India. Ca de obicei, în domeniul ei de activitate trebuia doar să aștepte. Din nefericire, răbdarea nu era una dintre calitățile ei.

În spatele genelor lăsate, mintea ei se îndreptă spre London Print. Privit de afară, sediul central avea un aspect modern, atrăgător. Clădirea cu fațadă gri, elegantă, din granit, înaltă de patru etaje se afla pe una dintre cele mai

scumpe străzi din Londra. Era potrivită pentru o editură ale cărei două reviste ajungeau cu regularitate, în fiecare lună, la peste optzeci de mii de femei din clasa mijlocie și cea superioară.

Podelele birourilor erau însă la fel de banale ca și alegerile editorului: birouri prea mici, încăperi prea întunecate și intrarea obligatorie prin lateral, pe o scară circulară pentru servitori, pe care urca acum singura femeie care lucra aici – fiica dactilografă a domnului Barnes. Dacă se gândea serios să păstreze clădirea, în primul rând avea să elimine intrarea aceasta laterală.

Sunetul slab al unui clopoțel o făcu să deschidă ochii.

Secretarul ajunsese în fața ei:

– Lady Lucinda, vă rog...

Domnul Barnes se apropie cu obișnuita grabă atunci când ea intră în birou. Îi atârnă pălăria și jacheta de tweed într-un cuier deja încărcat, după care-i oferă ceai în timp ce ea se așeza în fața biroului, ofertă pe care Lucie o refuză pentru că trebuia să prindă trenul care o ducea înapoi, la Oxford.

De la biroul din colțul stâng, domnișoara Barnes îi arunca priviri pe furiș. Inutil, din moment ce se mai văzuseră. Lucinda înclină capul și domnișoara Barnes se grăbi să-și plece privirea asupra mașinii de scris. La dracu'! Era lider al mișcării sufragetelor, nu un criminal aflat în libertate. Deși, pentru mulți, erau unul și același lucru.

– E vorba de Consiliu, zise bărbatul. În acest moment, Consiliul încearcă să înțeleagă de ce ai fi interesată să preiei reviste ca *Săptămânalul comitatelor* și *Revista doamnelor cu discernământ*.

– Nu să le preiau, ci să fiu coproprietar, îl corectă Lucie, iar motivele mele sunt aceleași dintotdeauna: revistele au o acoperire impresionantă, un număr mare de cititori și un potențial de creștere. În plus, faptul că ați achiziționat seria *Un buzunar plin cu poezii* arată că London Print este capabilă să se dezvolte cu succes și pe piața de carte. Toată

lumea din domeniul editorial este interesată, domnule Barnes.

Cel mai important era faptul că mai erau doi acționari, fiecare dintre ei deținând câte douăzeci și cinci la sută din acțiunile London Print, ambii parteneri tăcuți, unul dintre ei locuind în străinătate. Nimic nu-i stătea în cale în ceea ce privea deciziile editoriale pe care le va lua.

— Este adevărat, zise domnul Barnes, dar Consiliul nu a știut până la ultima noastră întâlnire că dumneata ești în spatele Consorțiului de Investiții.

— Mă tem că nu înțeleg cum afectează asta afacerea noastră.

Domnul Barnes se trase de cravată. Pe chelia lui se zăreau broboane de transpirație. Ea avea, invariabil, acest efect asupra oamenilor: îi făcea extrem de agitați.

„Pentru că ești foarte hotărâtă”, îi explicase Hattie. „Poate că dacă ai zâmbi mai mult, i-ai speria mai puțin”.

Tânăra femeie își dezvălui dantura.

El păru însă și mai alarmat. Își scoase ochelarii și le plie brațele înainte să se uite la ea.

— Doamna mea, permite-mi să fiu sincer.

— Te rog, spuse ea, ușurată.

— Ești, mai degrabă, activă în politică, se aventură domnul Barnes.

— Sunt liderul Mișcării Sufragetelor britanice.

— Exact. Din acest motiv, sunt convins să-ți dai seama, hmm, ești o figură puțin cam controversată. Dacă nu mă înșel, într-un articol recent din *Times* ai fost numită chiar așa.

— Cred că autorul a folosit termeni ca „tață abjectă” și „zgripturoaică enervantă”.

— Chiar așa, admise stângaci domnul Barnes. Bineînțeles că membrii Consiliului se întrebă de ce ar fi interesată o persoană, care vrea să răstoarne ordinea socială, să dețină

astfel de reviste sănătoase, ca să nu mai vorbim despre seria de poezie romantică.

— Vai, e ca și cum Consiliul s-ar teme că am motive ascunse, domnule Barnes, spuse ea cu blândețe. Că, de fapt, nu sunt în stare să văd o oportunitate de afacere, ci vreau să stârnesc o revoluție printre doamnele respectabile cu ajutorul revistei *Săptămânalul comitatelor*.

— Ha, ha, râse scurt domnul Barnes. Haide să lăsăm eforturile revoluționare în seama celor de la *Cetățenele*.

Domnul Barnes făcu cu ochiul când menționa pamfletul despre drepturile femeilor. Își revenise destul de repede.

— Cu tot respectul, ca să publici trebuie să ai o anumită pasiune pentru subiect, o intimă cunoaștere a cititorului. Atât *Revista doamnelor cu discernământ*, cât și *Săptămânalul Comitatelor* se concentrează asupra problemelor importante pentru femeile educate cum se cuvine.

— Ceea ce nu ar trebui să fie o problemă, zise Lucie, ținând cont de faptul că sunt o femeie educată cum se cuvine.

Spre deosebire de dumneata, domnule Barnes.

Bărbatul părea cu adevărat derutat.

— Dar aceste reviste fac eforturi de a promova țeluri feminine sănătoase... modă... gospodărie... o viață de familie plină de căldură și fericire, zise el, întorcându-se spre colțul în care fiica lui nu mai dactilografia de ceva timp. Nu-i așa, Beatrix?

— Da, tată, răspunse imediat domnișoara Barnes.

Era evident că se agățase de fiecare cuvânt.

Lucie înclină capul.

— Domnișoară Barnes, citești *Săptămânalul comitatelor* și *Revista doamnelor cu discernământ*?

— Bineînțeles, doamnă, fiecare articol.

— Și ești căsătorită?

Obrajii rotunzi ai domnișoarei Barnes se împurpurară.

— Nu, doamnă.

— Foarte înțelept, observă Lucie, întorcându-se spre domnul Barnes. Din moment ce domnișoara Barnes este o cititoare fidelă a ambelor reviste, este evident că statutul de femeie singură nu exclude interesul în pentru preocupările *sănătoase* ale femeilor.

Bărbatul era acum derutat.

— Diferența e că fiica mea ar fi interesată deoarece intenționează să *aibă* aceste lucruri și asta curând.

Ah!

În acest timp, Lucie nu visa la așa ceva. Un cămin. O viață fericită de familie. Șirul gândurilor ei deraie pentru scurt timp. Era ciudat, deoarece nu ar fi trebuit să se întâmple asta – ceea ce spusese domnul Barnes era purul adevăr. Ea nu avea atributele care atrăgeau un bărbat, cum ar fi silueta cu unduiri fine sau ochii blânzi ai domnișoarei Barnes, care promiteau confortul domestic la care putea visa un soț. Nu, era activistă politic și se apropia rapid de treizeci de ani. Nu fusese uitată pe un raft, *era* raftul, și nu exista niciun singur domn în Anglia interesat de ceea ce oferea ea. Bineînțeles că oferta era slabă. Camera ei de primire găzduia o tiparniță, iar viața personală se învârtea în jurul Cauzei și a unei pisici pretențioase. Nu avea loc pentru foamea de atenție a unui bărbat. În plus, în cea mai importantă campanie a ei purtase un război împotriva Actului de Proprietate al Femeilor Căsătorite – motivul pentru care se afla acum pe acest scaun și negocia cu domnul Barnes. Dacă acest act nu era modificat sau anulat cu totul, ea ar pierde micul fond fiduciar în favoarea oricărui bărbat cu care s-ar căsători, alături de numele și personalitatea ei, și ar deveni, la propriu, o posesiune. Prin urmare și dreptul de vot s-ar depărta pentru totdeauna. Teribil de ademenitor. Nu, ceea ce-și dorea era vocea pe care i-o putea oferi London Print. Și se pare că ei refuzau să i-o dea.

Detesta ce urma să spună în continuare, dar nu flatase personal o mulțime de doamne elegante pentru a le convinge

să investească, numai ca să le spună că eșuase chiar înainte de a ajunge la linia de sosire. Oare Barnes înțelegea că era aproape imposibil să găsești în Mare Britanie zece femei din clasa de mijloc care-și puteau cheltui banii așa cum doreau?

— După cum știți probabil, ducesa de Montgomery face parte din Consorțiul de Investiții, zise ea cu răceală.

Domnul Barnes tresări ușor.

— Într-adevăr.

Tânăra femeie îl privi cu un aer serios.

— O voi vizita în curând ca s-o anunț despre progresele făcute. Mă tem că se va... necăji când va auzi că investiția ei nu va fi suficient de bună.

O ducesă necăjită însemna un duce nemulțumit. Un duce nemulțumit a cărui putere se întinde până în India.

Domnul Barnes scoase o batistă mare din buzunarul jachetei și-și tamponă fruntea.

— Voi prezenta, ăăă, argumentele dumitale Consiiliului. Sunt convins că ele le vor oferi răspunsuri la toate întrebările.

— Așa să faceți.

— Îți propun să ne întâlnim din nou la începutul săptămânii viitoare.

— În cazul ăsta, ne vedem marți, domnul Barnes.

Turlele Oxfordului și acoperișurile albastre se profilau pe cerul la apus atunci când ea ieși din gară. Clădirea din gresie aurie a Universității încă strălucea în căldura soarelui care se pregătea să apună. În mod normal, vederea vechiului oraș domolea orice stare de spirit ar fi avut la întoarcerea din Londra. Zidurile și sălile Universității nu se schimbaseră prea mult de la ultima cruciadă și rănile din centrul orașului erau la fel de vizibile ca și tradițiile universitare nebunești care se răsfângeau în societatea Oxfordului. Această stabilitate reconfortată o convinsese să-și facă un cămin aici

în urmă cu zece ani. Bineînțeles că existau și alte motive pentru care orașul era o alegere evidentă: era considerabil mai ieftin să trăiești aici decât în Londra și, deși era departe de ochii iscoditori ai societății, ajungeai destul de ușor la Westminster cu trenul. Uneori era lovită de regrete trecătoare deoarece colegiile pentru femei fuseseră înființate abia anul trecut, când ea era deja prea bătrână și, cu siguranță, prea cunoscută ca să se înscrie, dar, pe vremea ei, reușise să plătească profesori celebri de la Universitate pentru a-i oferi lecții în particular, cu ajutorul cărora își îmbunătățise algebra și latina. Mai presus de orice, alesese Oxford pentru că nu era atins de timp. O simplă plimbare prin oraș dădea lucrurilor o altă perspectivă, așa cum face vastitatea unui ocean: ce însemna alungarea unei fete de acasă prin comparație cu aceste ziduri care protejau de sute de ani ideile celor mai cunoscute minți?

La mai puțin de doi kilometri spre est de casa ei din Norham Gardens, lucraseră genii ca Newton, Locke și Bentham. În rarele ocazii în care se simțea ciudat, își imagina că mințile sclipitoare de mult plecate o înconjurau ca niște fantome părințești, care-i murmurau încurajări pentru că și ei, la rândul lor, se dedicaseră cândva unor cauze considerate lipsite de sens.

În seara asta, orașul nu reușea să-i ridice moralul. Când ajunsese în fața ușii, încă simțea o emoție ciudată, iar picioarele o dureau de oboseală. Cu greu și-ar fi putut vizita prietenele la această oră, deși Catriona încă lucra, probabil, la vechiul manuscris în apartamentul tatălui ei din St. John... Descuie ușa de la intrare. Nu avea să-i dispară neliniștea dacă se plângea de lipsa de curaj a domnului Barnes. O lungă plimbare călare i-ar fi destins picioarele amorțite, dar nu-și mai văzuse calul de zece ani, de când părăsise Wycliffe Hall și bănuia că armăsarul era mort de mult. Rătăci prin lumina slabă de pe coridor, întrebându-se dacă ar trebui să înceteze să-și mai folosească titlul. Fusesese o lady numai pentru scurt timp.

Înclină capul în fața portretului mătușii Amelia atârnat pe peretele din camera de primire, apoi se opri pe holul din fața salonului. Zâmbi amar. Nu, aceasta nu era reședința unei aristocrate. Masa fixă din mijlocul încăperii era înconjurată de scaune nepotrivite și acoperită cu hârti, cești goale de ceai și un buletin informativ al sufragetelor, pe jumătate pregătit. Mașina de cusut aflată lângă peretele din stânga fusese folosită mai ales pentru confecționarea steagurilor și a eșarfelor. Nicio singură invitație primită de la o familie respectabilă nu înfrumusețase polița de deasupra șemineului; în schimb, peretele din jurul lui era acoperit cu tăieturi din ziare îngălbenite și cu stindardul pe care brodase citatul ei favorit din Mary Wollstonecraft: *Nu-mi doresc ca femeile să aibă putere mai mare asupra bărbaților, ci putere asupra propriilor vieți.*

Cel mai rău era că această cameră adăpostise ocazional prostituate din bordelul din Oxford, care auziseră de ea și căutaseră ajutor, și uneori primise femei necăsătorite care aveau întrebări legate de metodele de contracepție. Păstra o cutie cu anticoncepționale ascunsă într-un dulap din lemn de cireș. Nici măcar prietenii ei nu știau de această cutie sau acele vizite, căci deși sub guvernarea Gladstone era la modă să salvezi *femeile decăzute*, Lucie nu salva pe nimeni. Își ajuta vizitatorii în modurile pe care le considera de cuviință, ceea ce nu era considerat scandalos. Da, majoritatea doamnelor onorabile s-ar fi retras în grabă din casa ei.

Labe mici lipăiră pe podea când apărură o arătare neagră. Boudicca se agăță de fusta ei și se cățără pe umărul stâng.

— Bună seara, pisi.

Blana netedă era reconfortant de moale și caldă pe obrazul lui Lucie. Boudicca îi împunse fruntea cu nasul.

— Ai avut o zi bună? murmură tânăra femeie.

O nouă împunsătură. Lucie întinse mâna și mângâie pisica de la urechi până la noadă. Mulțumită, Boudicca sări pe podea și se duse în colțul ei de lângă șemineu, coada ei cu vârful alb ridicându-se ca un semn de exclamare.

Lucie lăsă să-i alunece geanta de pe umăr cu un geamăt. Mai avea de lucru și trebuia să mănânce, pentru că stomacul îi atrăgea atenția cu mârâieli furioase după o zi fără ceai sau prânz.

Obișnuită de mult cu proastele ei obiceiuri alimentare, doamna Heath îi lăsase o cratiță cu tocană rece pe cuptorul din bucătărie. Ziarul de azi fusese pus pe masă și o aștepta lângă un castron curat.

Citi în timp ce mânca, urmărind titlurile din politică. În secțiunea de anunțuri matrimoniale, un fermier cu un venit de două sute de lire pe an căuta o femeie de patruzeci de ani care să aibă grijă de porcii și de copiii lui, în această ordine.

Lucie țistui dezaprobator la acest anunț.

Când se întoarse în salon, hrănită și informată, se lăsase noaptea în spatele draperiilor trase peste ferestrele boltite.

În seara asta, teancul de corespondență neterminată zăcea în colțul biroului destinat educației femeilor. Tocmai pusese stiloul pe coala de hârtie când auzi niște râsete. Ridică încruntată privirea.

Chicotitul ascuțit era al văduvei Mabel, Lady Henley, colegă în Mișcarea Sufragetelor și chiriașă în jumătatea adiacentă a terasei închiriate. Părea însă că Lady Henley era în dreptul ferestrei ei și, cunoscând-o, Lucie a știut că un singur motiv ar fi făcut-o pe aceasta să chicotească precum o adolescentă. Bineînțeles că auzi imediat și murmurul seducător al unei voci baritonale.

Penița alunecă mai departe. Mai multe râsete. Nu ar trebui s-o preocupe comportamentul vecinei sale. Dacă era destul de îndrăzneată, o vădುವă putea să-și ia discret libertăți pe care nicio femeie necăsătorită nu ar fi îndrăznit să le ia și, din ce se auzea prin pereții comuni, Lady Henley o făcea din când în când. Riscant. De-a dreptul prostesc. Se putea reflecta într-un mod neplăcut și asupra lui Lucie. Pe de altă parte, majoritatea bărbaților își instalau amantele în apar-

tamente de lux unde-și satisfăceau plăcerile ori de câte ori aveau chef și toată lumea se prefăcea că această practică nu există.

Lucie lăsă stiloul din mână. Văduvă sau nu, nicio femeie nu era scutită de scandal. Și deși Lady Hanley nu era înscrisă la Universitate, socializa cu studentele pentru a aduna capital pentru vot și astfel, orice îi păta ei reputația se răsfrângea și asupra femeilor de la Oxford, așa că trebuia să se poarte fără cusur.

Lucie ocoli biroul și trase draperiile. Capetele se întoarseră brusc spre ea și Lucie le aruncă o privire rece.

Oh! Pe Hades, nu!

Lumina din camera ei dezvălui, deloc surprinzător, o Lady Henley nervoasă. Dar bărbatul... un singur bărbat în Anglia avea pomeți atât de perfecți.

Fără să stea pe gânduri, se aplecă pe fereastră.

— Tu! izbucni ea.